

**S TOBIM
DO NEBE,
DO PEKLA
A ZPĚT**

S TOBIM DO NEBE,
DO PEKLA A ZPĚT

Peter Belanský

Věnuji Almě Alici Northman, její rodině a všem lidem, které miluje. Alma je úžasný hledač a bez hledačů bychom ještě vyráželi skoro nesrozumitelné skřeky. Od prvních skalních kreseb by nás dělilo takových sto tisíc let. Hledači jsou stejně důležití, jako ti, kteří své světlo už našli. Ostatně už první člověk přece napřed hledal. Až potom našel. Proto právě jí. Autor.

„Marode!“ zařval Tobi a posadil se. „Takhle pitomě někoho budit! Málem jsi mi urval uzdičku!“

Kuba od něj polekaně odskočil. Tak prudce, že málem sletěl po zádech z velké manželské postele na podlahu, na běhoun s labutí a s několika labuťátky.

„Promiň, Tobiáší,“ pípl a Tobi si zase lehl. „Odkopal jsi se. A krásně ti stál a zakrýval ti pupík. Nedalo se odolat, vážně.“

„Odkopal. Měl jsi mě zase zakopat. Jsi opravdu marod. Fotogenický, ale marod.“ Podíval se na zdrceného Kubu a musel se smát. Pak dodal smířlivě:

„Tak jo, nejsi marod. Jen takový hebký králíček, co se musí ještě hodně učit. Nebuď hned na hlínu, chlap musí něco vydržet. Nebudeš brečet, že ne? Narovnej pusinku. Budeš ji potřebovat Když jsi mě roztočil, budeš mě muset dotočit. Aby mě kromě natržené uzdy nebolely ještě koule. Tak do toho. A nešetři se.“ A Kuba mu položil hlavu pod pupek a nešetřil se.

„No vidíš,“ řekl Tobi, když Kuba polkl a utře si ústa hřbetem ruky. „Tak se to dělá. Z kolíčku přímo do zobáčku a ani kapka ven. Nerad bych po pár dnech převlékal postel. Když už jsme u toho roztáčení, také bych něco ochutnal. Co?“

„Jako že mi ho vykouríš?“ zeptal se Kuba a v očích radost a vzrušení.

„Jo. Víš, že třeba Němci neříkají kouřit, ale leštit? Ne rauchen, ale pulieren. Když je řeč o sexu. Tak můžu leštit krásného blázna Kubu?“

„Ty můžeš všechno, Tobišku,“ řekl Kuba a zapomněl na svůj skoropád na záda. A Tobiáš na nic nečekal.

Jak se to naučí šestnáctiletý, sám sebou zmatený kluk, jako je Kuba? Nijak. Nemusí se učit. Už v osmé třídě na základní škole měl jasno. Moc se mu líbil Jožka Čerňanský, o rok starší, vysoký a ramenatý blondák, po kterém šly všechny puberťačky ve škole. Jožka s nimi laškoval, usmíval se na všechny strany, ale holky měly smůlu. Žádná se nedostala dál, než k společnému koupání v rybníku za městem. Když Jožka některé dovolil, aby si roztáhla deku vedle té jeho, byl to ten nejzazší bod, kam ji pustil. Dál ani o milimetr. Ruku, která se pomalu sunula k jeho, ignoroval. Kuba to četl tak, že Jožka je jasný. Jenže nevěděl, jak začít. Přišlo to samo. Jožka udělal první krok.

„Přijď ke mně zítra odpoledne, Kubo. Ty máš doma akvárium a něco o tom víš. Já jsem začal a vůbec se mi nedaří. Každý den lovím z akvária nějakou nebožku a už mě to nebaví. Můžeš se zdržet, naši jedou na víkend pryč a vrátí se v neděli večer.“

Pak byla sobota a byli spolu. A opravdu řešili ty ryby.

„Tyhle potřebují dost teplou vodu. Ukážu ti upravovače vody, v hobby marketu. Potřebuješ ohřev s regulací, biofiltr se vzduchováním, prostě věda. A stojí to dost peněz. Když chceš špičku, třeba i desinfekci vzduchu ozónem.“

Kuba povídal a Jožka mu položil ruku na rameno.

„Díky, kámo. Řekni mi, na kterém webu všechny informace najdu. Koupím si sešit a udělám si poznámky.“ Jeho ruka na Kubově rameni hřála a trochu stiskla.

„Lepší je jít na prodejní výstavu ryb a pokecat se starším zkušeným akvaristou. Ti dědkové, co začínali filtrací přes písek na dně a s jednoduchým topítkem ze skla a písku, vědí víc, než web a prodavač

v krámě. On má prodávat, ne rozdávat rozumy. Nakonec můžeme začít spolu a ostatní půjde samospádem.“

Ruka na Kubově rameni stiskla silněji. Pak pomalu spadla dolů a o něco rychleji zamířila Kubovi do klína.

„Zachráníme ryby až potom, Kubajz,“ řekl Jožka a s Kubou se zatočil svět. Srdce mu divoce vzlétlo a zamávalo křídly. Zůstalo nahoře, dokud neucítil vyvrcholení. Jožka polkl a poslal svoji hlavu vzhůru. Líbali se. Úplně všude. Potom Jožka vstal a stáhl ze sebe všecko oblečení, které přestálo první vlnu. Kuba totéž. Nazí chvíli stáli proti sobě. Ani slovo. Pak padli na pohovku z broušené hovězí kůže.

„Já jsem chlap, Kubajz, rozumíš?“

Kuba přikývl, i když si nebyl jistý. Vždyť já jsem také chlap, pomyslel si.

„Jsem chlap a chlap ho potřebuje zasunout.“

„Tak buď chlap a zasuň mi ho kam chceš. Já jsem také chlap. Chlap, který drží. Zdálo se mi o tom ve snu. A zkoušel jsem to s láhví od šampónu. Když jsem si ji zasunul, byl jsem pak hotov mnohem dřív a bylo to jiné. Lepší.“

„Super. Lehni si na záda a ničeho se neboj.“

Vzlétli a dotkli se hvězd. Přistáli v udýchané realitě a mlčeli. Jožka promluvil první.

„Nevadí, Kubo, že to bylo bez gumy?“

„Ne. Mně by to vadilo s gumou. Bylo by to stejné, jako ta tuba od šampónu. A co by mi zůstalo, až půjdu domů? Skoro nic. Takhle tě cítím v sobě a nesu si tě s sebou. A večer můžu zavřít oči a myslet na tebe.“

„Takže jsme si sedli, kluku. Víš, zkoušel to na mě jeden voják a jeden celebrita, ale já jsem chtěl jít s někým, kdo je na začátku. Úplně na začátku, jako já. Učit se spolu, nebýt potěšením pro někoho, kdo už všechno ví a některé věci už přehlíží. My se budeme milovat co nejvíc, abychom se co nejvíc naučili.“

Kuba jel domů a nazítří se k Jožkovi vrátil a jeli do hobbymarketu. S plnými taškami pak ještě na výstavu ryb. A Jožka poslouchal a dělal si poznámky do sešitu. Vrátili se domů, byla přece teprve sobota. A milovali se opravdu co nejvíc. Jenže pak byly prázdniny a Jožka pořád někde pryč a po prázdninách Kuba postoupil do devítky a Jožka odešel na střední školu. Milovali se, ale cosi je od sebe vzdalovalo. Později se Jožkovi rodiče rozvedli a on se s matkou odstěhoval až na Moravu. Kuba týden brečel a další dva nejedl. Posílal esemesky, ale odpovědi přicházelo každý den méně, než včera. Poslední prázdniny po základní škole, nástup na gymnasium, prvního září a Kubův život začal psát úplně novou knihu. Už věděl, kým je a bude do konce života. Ještě se musí stát něčím. Něco se naučit. Byl sám a nechtěl jen tak někoho. Jožka byl krásný a dobrý. A byl Kubovou první láskou. Nasadil laťku hodně vysoko. Někdy Kuba nevydržel a sáhl po té tubě od šampónu. Zavřel oči a myslel na Jožku. Na první den s rybami a na všechny další. Přestal být smutný, když si uvědomil, že měl s Jožkou vlastně neuvěřitelné štěstí. Vždyť mohl potkat lovce, který loví každý den jinou kořist. Nebo bestii, která nezkušeného kluka zneužije a zničí. Vyfotografuje, natočí na video, pověsí na Internet a vydírá.

„Budeš hodnej kluk a budeš pro strejdu Bohouše šlapat. A když ne, vo těch fotkách a filmečkách se dozví máma, táta, bába a teta a pan ředitel školy. A z premianta bude rázem vobyčejná kurva. To bys nechtěl, že jo.“

„Ne, ale...“

„Žádný ale. Teď přijde pán. Bohatej a prcavej. Bude si s tebou hrát. Je to divoch, třeba to bude bolet. A ty nebudeš ječet, jasný? Budeš držet a poslouchat. Pak dostaneš lízátko.“

Na konci druháku na gymnasiu potkal Kuba Tobiáše.

Tobiáš to neměl vůbec snadné. Doma věčně lidí jako na Václaváku. Máma, táta, brácha a ségra a jejich manželé a děti. Romská rodina je hodně široká a nekončí za dveřmi. Zkuste se v takovém cirkusu učit velkou násobilku. Přesto se ji naučil.

„Musíš, synku,“ řekl mu táta. „Já jsem to měl horší. Bez vody z kohoutku, bez koupelny, bez ledničky s mrazákem. A vyučil jsem se. Tehdy to byl skoro zázrak, Rom s výučním listem. Jezdili se na mě dívat delegace svazáků a soudruzi tajemníci. Dokonce přijel štáb a byl jsem v televizi. Jako exotické zvíře. A vždycky jsem makal, chlapče. Každý den a možná každý víkend. Nezmeškal jsem jedinou šichtu. Pro vás. Ty jsi z nás všech nejchytřejší. Ty nepůjdeš do učení. Budeš studovat. Já to moc chtěl, ale nešlo to. Musel jsem už jako učeň na bokovky, tehdy se říkalo na melouchy. A pomáhat našim. I tak jsem někdy šel spát na lačno. Aby bylo dost pro děti a pro babičku. Neměla důchod. Nevěděla, že dřina u sedláků se nepočítá. Možná proto

nejsem ani dnes tlustý. Chci pro vás lepší život, než byl ten můj. Půjdeš studovat a dostuduješ. S nejlepším možným prospěchem. Mně trvalo léta, než mi šéfové uvěřili a stal jsem se majstrem party romských zedníků a přidavačů. Budeš studovat a když odmaturuješ s jedinou dvojkou, dostaneš od nás byt. Ne nějaký podnájem. Svůj vlastní byt. Bude jenom tvůj a budeš na to mít papír a zápis v katastru. Ani já tam nepřijdu, pokud mě sám nepozveš. Věřím ti. Věřím, že jsme tě vychovali dobře. Rozhodně tě nebudeme chodit kontrolovat a míchat se ti do života. Ten byt dostaneš, kdybych měl do konce života jíst chleba se sádlem a s cibulí a zapíjet vodou. A ne žádný krcál, ale pěkný tři plus jedna v lepší ulici. Myslím i na tvoje děti. Pro ně už bude normální i vysoká škola.“

Tobiáš skutečně vystudoval gymnasium a na vysvědčení měl jedinou dvojku. Z fyziky. Maminka s tátou plakali radostí a sestra mu upekla veliký dort. Byl skoro celý z čokolády, ovoce a šlehačky. Táta vzal syna do města a dal mu klíče od bytu. Oslava trvala celý víkend a přijeli na ni i příbuzní ze Slovenska, které Tobiáš viděl třikrát v životě.

„Ježíši, táto, jak jsi to dokázal?“

„Pomohli bratři a bratrance, synku. A Gurobi a Ezi. Celá naše velká romská rodina. Všichni tě mají rádi a všichni chtěli těm bílým, co říkají, že jsme poloopice v hadrech ze sekáčů, ukázat, že nejsme. A jiní pomohli. Také pan šéf a šéf pana šéfa. Ti dva znají spoustu lidí a vědí, za kterou kliku vzít. Našli člověka, který se chystal odejít za moře. Měl dost peněz, nechtěl za ten byt víc, než regulérní cenu. Dokonce šel níž. Protože jsem potom s mojí partou musel ten pelíšek

pro tebe trochu opravit a předělat. Můžeš být klidný, není na tom koruna dluhu. Nikomu nic nedlužíš.“

„Dlužím, tati. Tobě a mámě. A tolika našim.“

Pak začal Tobiáš pracovat jako provozní v jednom docela malém hotelu a protože nebyl hloupý a nekradl, brzy ve větším. Pomalu zařizoval byt. Nechtěl krásný prostor, plný světla, zaplnit zbytečnostími. Pro začátek si vybral velkou manželskou postel a šatní skříň do ložnice. Noční stolky našel na ulici, u kontejnerů na běžný odpad. Vyspravil je tmelem, přebrousil smirkem a natřel na bílo. Kávovar, touster, nejnnutnější nádobí, sklo a mikrovlnku do kuchyně. Do obývacího pokoje velkou plochou televizi, modrou váledu a stejně modré křeslo, hezký a levný kávový stolek, ke kterému přikoupil kolečka. Do pokoje, zamýšleného jako dětský, velký psací stůl, který dostal za odvoz. Na stůl si položil notebook. Na jednoduchý špalek ze surového dřeva tiskárnu. Na židli ke stolu nešetřil, nechtěl si zničit krční, ani bederní páteř. Dostal krásný obraz od Eziho. Romský tábor, oheň, kolem tančící ženy v barevných šatech a šátcích. Mladý Rom v bílé košili, na prsou rozepnuté. Hlava koně, odlesk plamenů na černé hřívě. Ten obraz pověsil nad pohovku. Sestra mu ušila modré a ocelově šedé potahy na křeslo a pohovku. Maminka přinesla parádní oběd, vázu a peníze.

„Neříkej tátovi, Tobiášku. To je ode mne a všech z mojí strany.“ Tobiáš za ty peníze koupil dřevěné žaluzie s provázky a regulačními tyčemi a přivrtal je před všechna okna v bytě.

„Vydrž do narozenin a dostaneš pračku. Musíš si přece prát košile do práce. Ručníky máš?“

„Ty, co jsem měl doma, mami. Pořád jsou dost dobré. Služební šaty mi perou v práci.“

Štěstí nechodí po horách, ale po lidech. Tak, jako neštěstí. Tobiášův otec onemocněl. Dřina na stavbách mu vzala všecku sílu. Pomalu. Každý den kousek. Tobi šel za ním do nemocnice a celou cestu se modlil a plakal. Stihl ještě stisknout otci ruku. Pak si jen hleděli do očí. Potom táta ležel, po romském obyčeji, v otevřené rakvi a všichni blízcí a přátelé se přicházeli rozloučit. Maminka seděla na židli u rakve a Tobiáš se věnoval smutečním hostům. Světlo. Pan farář, vůně kadidla, táhlá a smutná romská píseň. Popel k popelu, prach k prachu. Pokorní, moudří a spravedliví budou vzkříšeni a pozváni do života věčného. První hrouda udeřila do víka rakve. Ano, život je věčný. Za necelý týden se ve velké romské rodině narodila dvojčátka.

Potom potkal Tobiáš Jakuba.

Bylo skoro poledne a dubnové slunce už docela hřálo. Tobiáš zpozorněl. Ten kluk mě chce!, uvědomil si. Proč by jinak prošel snad šedesátkrát kolem? Inu dobrá, posadím se na lavičku a uvidím. Je to lokátor naděje, nebo drzý mladý prostitut? Zmatený adolescent, který teprve nedávno správně dešifroval signály svého těla a srdce, nebo mazaná a protřelá děvka? Posadil se na lavičku. Kluk zaváhal a posadil se na tu naproti. Mezi nimi jen chodník. Hezký kluk, ale docela mladý. Možná až příliš. Co udělá, když se zvednu a dojdu mu říci, že nejsem na děti? Půjde se mnou po několika obvyklých frázích na čtvrt hodiny někam do křoví, nebo domů? A co když nikam?

Od řeky zazněl táhlý, hluboký hlas lodní sirény. Od nemocnice Na Františku zavyla siréna sanitky. Pak skoro ticho.

„Zavolejte si laskavě toho vašeho zabijáka, chlape! Nevidíte, jak se ten můj drobek bojí?“ křičela starší žena na velkém trávníku za Tobiášovými zády. Tobiáš se ohlédl za sebe.

„Jonáši, ke mně!“ přivolal zabijáka, mladého rotvajlera, mladík v zelených kraťasech. Jonáš reagoval správně a okamžitě. S širokým psím úsměvem přiběhl k páníkovi a nechal se připnout na šňůru. „My drobky nežereme, vid', psino,“ řekl psovod s hezkým úsměvem a ještě hezcíma modrýma očima. Mezi Tobim a Kubou hlučně projel výrostek na skejtbordu. Pak druhý a třetí. A zase ticho.

„Krásný pes,“ zkusil Tobiáš. „A vychovaný.“

„Krásný pes krásného pána,“ vrátil Kuba. „Nechal bych na něm oči.“

„Jenom oči?“

„Pro začátek. Pak by se vidělo.“

„Co by se vidělo?“

„Všechno, co je na chlapovi pěkné.“

Tak chlapče, ty jsi jasný, pomyslel si Tobiáš a rozhodl se kout železo, dokud je žhavé.

„Jsi z Prahy?“

„Jo. Ale náplava. Narodil jsem se na Moravě a tady tuším od tří let.“

Bude následovat životopis, napadlo Tobiho. Jen to ne. Máma z Velkého Meziříčí, táta z Brna. Jedna babička z Kroměříže, druhá z Mikulova. A náš vořech se jmenuje Pipin, jako táta Karla Velikého,

po kterém říkáme králům král. Ségra se jmenuje Milana a podle toho vypadá. Ani Milan, ani Míla. Ani ženská, ani chlap. Prostě Milana. A máme ochočenou straku a nosí nám zlaté prstýnky od sousedů. Až jich bude celé kilo, budu velký a bohatý a pojedu si do Ameriky pro kluka, který bude ještě větší a bohatší. Howgh, domluvil jsem.

„Jsem z Prahy, ale ke mně to nejde. Naši by nás sežrali a ségra by žasla. I s tím jejím natuženým frajerem, který má večer přijít.“

„A ke mně? I když jsem Rom a náplava. Narodil jsem se v Nových Zámcích na Slovensku. To je dnes cizina.“

„Nové Zámky беру. A Rom se mi líbí. Je pořád krásně opálený.“

„Pojď si sednout ke mně, kluku. Ať na sebe pořád nekřičíme. Někdo nás uslyší a začneme vadit. Lidi jsou bestie, když můžou.“

„Nejsem kluk,“ řekl Kuba a posadil se k Tobimu. Dost blízko. Dokonce krásně blízko. „Nejsem kluk. Za dva měsíce a kousek prázdniny a po nich třeták na gymplu.“

„Vypadáš hodně mladě.“

„Klamu tělem. Až uvidíš všechno, nebudeš si myslet, že jsem školák. Ale to bude za dlouho, nejsem pro divoké milování po půlhodině. Byl jsem ve Skautu. Nechceš snad vidět občanku?“

„Ne. Věřím ti každé slovo. Půjdeme?“

„Kam?“

„Ke mně, kluku. Bydlím úplně sám a ve svém.“

„No neke.“

„Bydlím. Pojď. Abys stihnul večeri doma. Když má přijít ten natužený idol tvé ségry.“

A šli dolů k řece na tramvaj. Pak byli skutečně spolu a sami.

„Já jsem Tobiáš. A ty?“

„Jakub. Také jméno z Bible. Jako tvoje. Jakub prý je po hebrejsku pata a přeneseně ten, kdo drží za patu. Druhorozený. Tobiáš, Tovijah, prý znamená Hospodin je dobrotivý. Nebo Mým dobrem je Hospodin. Je to na wikině.“

„Šikovný kluk, ten Kuba. Protože hodně ví. A když neví, ví, kde se zeptat. Protože ví, že neví všechno.“ Tobiáš se díval, jak se Kuba dívá a cítil rostoucí zvědavost a vzrušení.

Snědli miskou oříšků a vypili hrnek zázvorového čaje.

„Tady se nepije nic černého a nezdravého, Jakube. Žádná cola a pepsi a tak. Jedině zdravé pití, dobré víno a dobrá a silná černá káva. Ale ta většinou jen ráno. Nebo odpoledne, po těžkém dni.“

Pak se milovali a Tobi viděl všechno a poznal, že Kuba opravdu není malý kluk. Bylo to krásné. Hebké a horké, jako Tobiho snědá, pořád krásně opálená kůže. Čistě, jako Jakubova pleť. Skoro nemluvili. Kuba zjistil, že Tobi je úplně stejný chlap, jako Jožka Čerňanský v negativu a otevřel se bez vteřiny zaváhání. Pak se políbili a Kuba musel do kalhot. I když se mu vůbec nechtělo. Stihl tu večeri a ten natužený vůbec nebyl špatný. Měl Kubovu sestru opravdu rád. Jakub si to přečetl z jeho očí. Na tohle měl totiž nos. Jako ohař.

„Toho kluka se drž,“ řekl po večeri sestře. „Miluje tě doopravdy a je hezký a moudrý. Jeden by to neřekl, na první pohled. Ale ty se na něj budeš dívat hodně dlouho. Celý život. Má tě rád a dám vlastní jazyk, jestli se pletu. A určitě změní účes.“

Majka Kubu objala a dala mu pusu.

„Díky, bráško. Budu ti věřit. Mám tě ráda.“

Kuba šel spát a myslel na Tobiho. Na sílu a něhu jeho objetí. Na krásnou naléhavost jeho polibků. Na kapky, které mu Tobi daroval na cestu. Ostatně mu Kuba dal svoje. A rád. Pak se milovali ještě mnohokrát. Někdy mnohokrát za jediný víkend. A po měsíci a půl dostal Jakub klíče od Tobiášova bytu.

„Nemusíš se ke mně hned stěhovat, kluku. Můžeš pobýt, i když nebudu doma. A nastěhuješ se, až řekneš vašim pravdu. Že jsi gay a že se milujeme. Když to unesou, budeš doma tady i tam. A když ne, budeme doma tady. Spolu. A čas je třeba přesvědčí dřív než slova, že nejsme prasáci a lidojedi, ale manželé. Ale nespěchej, jestli se na to ještě necítíš. Stejně je teď nejdůležitější, abys odmaturoval a pak se rozhodl, co dál. A kdybys ztratil jistotu, že mě miluješ, nehaž ty klíče do kanálu, ani do poštovní schránky. To se nesluší. Prostě mi to řekni a klíče mi vrať. Mrzelo by mě to hodně, ale nedržel bych tě za nohu. Kdo nechce, nezůstane a nedá se s tím nic dělat. To už jsem pochopil. I já jsem jednou od někoho odešel.“

Kuba byl přesvědčený, že neodejde. Nikdy. Na konci druháku na střední škole ještě nemohl vědět všechno. Viděl v Tobiho očích stejné světlo, jaké našel v očích Majčina kluka. Tobi měl oči jako srny. Velké, černé, krásné a plné lásky. Kuba věděl, že se to nedá ošvindlovat. Buď to v nich je, nebo není a třeba nikdy nebude. To krásné světlo. Protože láska, víra, naděje, moudrost a pokora jsou dary a nejsou pro každého, jako máslo v akci za dvacku.

Seděli spolu zas na své lavičce na Letné. Už se našli a milovali, nemuseli vytrvale běhat od Stalina po Chotkovy sady a zpět. Seděli na lavičce a povídali si.

„Jo, četl jsem, že lidi LBGT jsou nepřáteli naší civilizace. To mě pobavilo,“ řekl Kuba a Tobiáš byl jedno ucho. Už věděl, že Kuba myslí. Že myslí rád. Že vidí moře věcí, které mnoha starším unikají.

„Ta naše pyšná civilizace zradila své kořeny a na oltář postavila boha konzumu. Žene nás do práce, abychom si vydělali na bouranou ojetinu s přetočeným tachometrem a zfalšovaným techničákem. Města jsou ucpaná auty. Ten smrad třeba na Vypichu v dopravní špičce dráždí ke kašli a škrábe v krku. Večer dáme našim dětem, průhledným jak řízek v laciné hospodě a zeleným, jako sepraná vojenská blůza, biopárek s biohořčicí a celozrnným rohlíkem, který oligarchové obarvili špetkou otrub, karamelu a bůhví čím. Je opravdu celozrnný, v celém rohlíku celé jedno zrnko čehosi, co je skoro nemožné identifikovat. Dáme děti spát a pustíme si zprávy, abychom slyšeli to, co dávno víme. Že pan Tenaten kradl, že je moc mokro, nebo moc sucho a že byl dnes ve dvanáct nula nula povolený limit sraček na metr krychlový vzduchu pod motolskou nemocnicí překročen pětsetkrát. Můžou tam sestry pacientům otevřít okna?“

„Trochu optimismu a pozitivního myšlení, Kubajz. Tohle zní strašně.“

„Tak jo. Máš Tobi docela reálnou šanci dožít se nějakých dvaosmdesáti let. To zní moc hezky. Ale jenom na stránkách pro lidi, zničené alzhajmrem a pro jejich blízké se dozvíš, že posledních pět let z těch dvaosmdesáti dost pravděpodobně prožiješ v ústavu jako

nesvéprávné mimino. A že lidí, které alzhajmr definitivně vyrval z reálného světa, přibylo v Česku jen za posledních deset let čtyřicet procent. Nebo diabetes. Také v podstatě časovaná bomba. Nádory. Přibývá těch vyléčitelných, ale nových pacientů je každý rok tolik, že medicína nestíhá a skóre je pořád děsivé.“

„Já také čtu noviny, sem tam si něco vyhledám na Internetu a koukám na zprávy. Přesto jsem optimista. Věřím, že člověk tohle všechno přežije a překoná. Je to stejné, jako že všichni víme, že umřeme a přesto většina lidí miluje, sází stromy, rodí děti a posílá je do školy, aby z nich něco bylo. Šetří si na důchod, i když neví, jestli se ho dožije. Na ryby se také chodí proto, protože se věří, že berou. A kdybys nevěřil že tvoji borci vyhrají, nešel bys na fotbal. Ostatně i my dva. Kdybych nevěřil, že to dáme, nestrkal bych ti klíče od bytu.“

„To nezpochybňuju, Tobi. Jen se mi zdá, že těch blbostí, co nás táhnou ke dnu, je nějak pořád víc. Tolik lidí dnes píše a neumí psát. Čte a neumí číst. Vládne a neumí vládnout. Žije k ničemu a k nikomu. A těm, co žít umějí, tihle týpci zakazují. Průvody, manželství, děti. S očima ve sračkách a s rukama, nataženýma po něčem cizím. Protože nikdy nebudou mít dost. Ani kdyby každý den a celý život jen žrali, srali a nic jiného. ONLY FOR WHITE! ONLY FOR HETERO! Katastrofické filmy, staré ani ne třicet let, se staly skutečností. A hrajeme v nich všichni.“

„Pojďme domů a pustíme si nějaký film s dobrým koncem. Něco sníme a budeme se milovat. Pak můžeme jít zase ven. Koukat na hvězdy a nemluvit. Prostě být spolu. Právě proto, že město smrdí a nějácí šizunkové barví jahodové jogurty červenou řepou. My máme

na dobré jogurty, tak co. Ať si je sežerou ti podvodníci, ty obarvené. Ať jimi krmí své děti a nejlepší kámoše. My si dáme pečené kuře s bujgurem, s dušenou zeleninou a se žampiony. A dobrý modrý portugal.“

Pustili si film a snědli každý čtvrtinu toho kuřete. Napili se vína a viděli hvězdy. Milovali se a nemluvili, ale byli spolu. Pak Tobiáš usnul a Kuba ne. Díval se na spícího muže, do kterého se zamiloval a náhle jej sevřel strach. Co když umřeme dřív, než naplníme své životy? Nebo jeden z nás. Nechtěl Tobiho budit. Odtáhl se co nejdál a přikryl se až po bradu. A ráno musel domů. Slíbil mámě, že s ní pojedje za babičkou. Nemuseli za ní až na Moravu, byla v lázních v Poděbradech. Zlobilo ji srdce. Chtěla dát Jakobovi dvoutisícovku.

„Babi, jsi moc hodná, ale to nesmíš. Tolik peněz. Mysli na sebe. Běž s kámoškami na dobrou kávu s nějakým zákuskem. Nebo si kup něco hezkého k tomu super kloboučku. Třeba šaty. Já potřebuju tebe, nejlepší babičku v Mléčné dráze a okolí. Ne tvoje peníze.“

„Jsi hodný, Kubíčku. Vždycky jsi byl. Chytrý a moc hodný. Jiné děti pořád něco chtěly a nikdy to nestačilo. Tys chtěl ke mně na klín. Na chvílku. Přitisknout se a ohřát. Jsi jako tvoje máma. Ona také, pořád se stará, jestli něco nepotřebuju. A nejraději by si mě vzala k sobě. Ale co já v Praze, tak daleko od svých. A kdo by chodil na hřbitov. Vzpomenout si a zapálit svíčku. Máte auto, tak co. My jsme jezdili osobákem a druhou třídou. A víš, že na to dodnes vzpomínám? Bylo to hezké. Musíte přijet častěji.“

Objala vnuka a přitiskla k sobě svoji dceru. Když odjížděli, dlouho jim mávala z okna lázeňského domu. Hm, opravdu hodný chlapec.

Jiný by bral a chtěl ještě víc. Kubík ne. A jak vyrostl a zmužněl! Krásný mužský z něj bude. Jako můj Pepča, Bože, jak ten byl hezoučký, když jsme se poznali a když mi dal první pusu. Plachý jako primán a červený až za ušima! Kuba je po něm, ne moc vysoký, ale ne malý. A husté vlasy, hnědé oči, krásně vykrojená ústa... Krásný chlapec. A moc dobře se učí. Určitě se dostane na vysokou školu. Vytáhla z peněženky bankovku, kterou si Kuba nevezl. Podívala se na ni a vložila ji zpátky. Jako by mi ji dal, pomyslela si a usmála se. Pak ji něco napadlo. Obula si střevíce na ven, přehodila si přes ramena lehký plášť, upravila si vlasy. Zamkla za sebou a sjela výtahem do recepce v přízemí. Odevzdala klíč a vyrazila do města. Vrátila se se dvěma velkými papírovými taškami a s krabicí zákusků.

„To je pro holky na poschodí,“ řekla recepčnímu a ůkla do krabice prstem. „Větrníčky, laskonky, koňakové špičky, však to znáte. Čert vem dietu. Aspoň dnes. Mám i kafe, výběrové, sto procent arabika, pane. A smetanu. Uvaříme si kafičko v kuchyňce na paře a uděláme si bene.“

Recepční se usmíval profesionálním úsměvem a myslel si něco o starých, bláznivých bábách. Mohla mi tu nechat aspoň větrníka, neodpustil si. Kafe mám. A vaříč. Stará paní vyjela výtahem nahoru a za chvíli voněla celá chodba.

„Jo, dobré kafe nikdy neuškodí,“ řekla Zdenička z osmičky a napila se. „Hm, ta laskonka jako od maminky, opravdu!“

Jakubova babička se usmívala, myslela na dceru a vnuka a bylo jí dobře. Za oknem zrudlo nebe a ruch na ulici pomalu utichl. Hezký den. Opravdu moc hezký. Až přijedu domů, vezmu si na hřbitov ty

nové šaty. Ty od Kubíčka. A půjdu v nich do obchodu. Proč ne. A když se Pleváková, nebo Trojková zeptají, povím. Od vnuka, paní, od vnuka jsou. I ty bílé botky. Hezké, že? Měli na ně zrovna slevu, měla jsem štěstí. Značka, a přitom za pusu! Pak stará paní usnula a zdálo se jí o malém chlapci. Natáhl po ní ruce a volal. Babí, babí! Zvedla jej k sobě, smála se a třikrát se s ním zatočila. Pak šli k rybníku a házeli žabky. Viděli čápa a volavku. Velkého zeleného žabáka s očima, kterých se malý chlapec trochu bál. Viděli velké rudé slunce padat do vody. Půjdeme spinkat, ano? A ráno povíš mamince o tom žabákovi a o tom slunci. A chlapec přikývl a vložil svoji ruku do její a jejich svět byl bezpečný, voňavý a krásný.